

РЕШЕНИЕ

№ 3498

гр. София, 23.05.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 16.05.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Красимира Савова, като разгледа дело номер **3120** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. Д. П. срещу Заповед за прилагане на Принудителна административна мярка по чл.171, т.2а от ЗДвП - /ПАМ/ № 17-4332-000321/22.01.2017 г., издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР – за прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 1 година за нарушаване на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП. В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е неправилна, издадена в противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалните правила. Навеждат се твърдения, че посочената в заповед не отговаря на изискванията на чл.59 от АПК, като липсват фактически и правни мотиви за издаването и. Моли съда наложената принудителна административна мярка да бъде намалена до предвидения в закона минимум. Моли съда заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли съда да отмени обжалваната заповед.

Ответникът – Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

При извършена проверка от служители в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на 22.01.2016г. около 04.40 ч. в [населено място], [улица], е установено, че Д. Д. П. управлява собствения си лек автомобил Рено „М.“ с регистрационен номер С., като е отказал да бъде изпробван с алкотест дрегер 7410+ С № 0070. Издаден му е талон за медицинско изследване, а жалбоподателят е отказал да изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. За установеното административно нарушение на чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП му е съставен АУАН №Г./22.01.2017г.

Издадена е оспорената заповед № 17-4332-000321/22.01.2017г. от Р. Б. Н. - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т.2а от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС, на основание чл.174, ал.3, предл. 1 от ЗДвП, в следствие на което са отнети свидетелството за регистрация на МПС и регистрационните табели на автомобила.

Като доказателства по делото са представени Справка картон на водача Д. Д. П. ; Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. и Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне служби за контрол по ЗДвП и за възлагане на функции по общото и непосредствено ръководство на Министерството на вътрешните работи ; Заповед № 513з-347/20.01.2017 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл.171, ал.1 от ЗДвП „ За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:...“, като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление и/или е употребил алкохол с концентрация в кръвта над 0,5 на хиляда и/или наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай в процесната заповед е посочено, че на 22.01.2017г жалбоподателят управлява лек автомобил, като отказва да бъде му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и не

изпълнява предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, поради което съдът намира, че е налице основание за налагане на ПАМ.

При налагане на конкретната ПАМ със Заповед № 17-4332-000321/22.01.2017г на полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви по отношение продължителността на срока, за който е наложено наказанието. Съгласно т.2а на чл.171 от ЗДвП времевият период, за който се налага прекратяване на регистрацията на ППС, е от 6 до 12 месеца. В тежест на административно – наказващият орган е да установи всички фактически основания, породили необходимостта от налагане на ПАМ и нейната продължителност. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл.171 от ЗДвП. Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел. Действително, при упражняване на правомощията по налагане на ПАМ, административният орган, е в условията на обвързана компетентност, но това не означава, че не следва да се сочат мотиви относно вида и срока, за който се прилага принудителната административна мярка, каквото в настоящия случай не е сторено.

Разпоредбата на чл.171, т.2а от ЗДвП установява срок до една година за налагане на тази мярка и административният орган е бил длъжен да обоснове защо е определил максималния срок, установен в закона за налагане на тази мярка и като не е направил това съдът не би могъл да прецени дали той е упражнил това свое правомощие в съответствие с целите на закона, което е едно от основанията, посочени в чл. 146 АПК за оспорване на индивидуалните административни актове. Това нарушение е особено съществено и е основание заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. На следващо място съобразно разпоредбата на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ ПАМ се налагат с цел предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. В конкретния случай не е ясно по какъв начин, чрез налагане на максималния срок за предвидената ПАМ, ще се предотврати и преустанови извършването на друго нарушение или на вредните последици от извършеното.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 17-4332-000321/22.01.2017г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел “Пътна полиция“ при СДВР, с която на Д. Д. П. с [ЕГН], от [населено място], [улица] е наложена принудителна административна мярка „прекратяване регистрацията на ППС за срок от 1 година“ .

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: